

Onzichtbaar water

Onzichtbaar water

Quinten Joell

Schrijver: Quinten Joell
Coverontwerp: Loes Coolen
www.LoesCoolen.nl
ISBN: 9789402188912
© Quinten Joell
Maart 2019

Voorwoord

Dit verhaal begint op een regenachtige avond in Scheveningen, in een exclusieve club aan de boulevard. Plaats en tijd zijn eigenlijk niet belangrijk. Wat wel belangrijk is, is dat we oog hebben voor de energie en dynamiek tussen mensen die met elkaar samen zijn. Hoe mensen op elkaar reageren lijkt totaal onlogisch, ongestructureerd te verlopen. Zonder enig plan. Maar dat is misschien juist wel het te ontdekken raadsel. Want wie goed kijkt, ziet patronen in gedrag. Waarom de een aantrekt, en de ander afstoot. Waarom de een dominant is, en de ander onderdanig.

We zijn die avond getuige van het machtspeel van de narcist, op zoek naar een slachtoffer.

Narcistisch misbruik is emotioneel geweld dat heel goed verborgen wordt gehouden door de dader. Het is zo geraffineerd, dat je het niet zou geloven, niet kan geloven, tenzij je er zelf slachtoffer van wordt. De narcist is een meester in manipuleren, draait alles om, gebruikt de energie van de mensen om hem heen, en pakt elk mogelijk moment het podium om zichzelf te profileren. Hij is extreem egocentrisch, benadrukt zijn kracht, uitstraling, ervaringen. Hij is verslaafd aan adoratie, bewondering is zijn voeding. Hij –of zij- kan niet zonder.

Daar zien we ook Noa, een mooie jonge vrouw die van het bruisende uitgaansleven geniet. Ze heeft de ontspanning nodig, want ze kent weinig liefde. Noa is niet rijk, niet hoogopgeleid, komt niet uit een vooraanstaande familie. Ze werkt hard en draagt haar steentje bij aan de samenleving. Heel gewoon en op de achtergrond van het leven. Ze is grootmoedig en charitatief. Waarom is haar verhaal dan belangrijk om te vertellen? Op zich zou het verhaal over van alles kunnen gaan, daar beginnen en ook eindigen. Maar de ervaringen van Noa kennen een bijzondere context door de ontmoeting met een persoon die toevallig ook in die club was, en haar gezicht zag. En

door die ontmoeting start ook het verhaal van Max, die op dat moment tienduizenden kilometers ver weg is. De verhalen lijken niets met elkaar te maken te hebben, het ene verhaal is sterk fysiek en het andere abstract, maar het machtspeel dat hun beide gijzelt heeft iets universeels. Het geweld dat hun leven beheerst is zo krachtig, dat er geen oplossing lijkt te zijn en de enige manier om er mee om te kunnen gaan is om zelf aan de pijn verslaafd te raken. Een onvoorstelbaar overlevingsmechanisme. Waard om verteld te worden, en die dynamiek start aan een regenachtige boulevard.

1

‘Ik zie dat we dezelfde smaak hebben’, klonk een onbekende stem zacht in haar oor. ‘Hakken, kousen en een wijntje’. Ze voelde een vinger tikken op een jarretel, die voor kenners een onmiskenbaar bobbeltje in haar rok maakte, en de hand die over de stof van haar rok naar de boord van haar kousen gleed. Het was ronduit brutaal wat er gebeurde; het was niet zomaar een toevallige aanraking op een feestje van collega’s met vrienden en bekenden; ze werd onderzocht.

‘Een guêpière of gewone jarretels?’

De vraag kwam snoeihard aan. Ze voelde zich betrappt, maar het streefde haar ook dat iemand wist dat ze romantische lingerie droeg. Ze droeg het niet voor niets. Ze wilde zo nu en dan het gevoel hebben speciaal te zijn. Ze hield van mooie lingerie; hoewel ze het voor niemand anders aantrok. Ze had het warme gevoel in haar onderbuik gemist. Verbaasd door wat er gebeurde, en niet in staat om een woord te zeggen voelde ze hoe de rode wijn zachtjes naar de bar werd geleid, vingers raakten haar vingers en duwden het glas uit haar hand. Ze rook een zoete parfum die haar ontspande. Ze inhaleerde diep en sloot haar ogen. Heerlijk... heerlijk. Ze liet zich door de hand meevoeren naar de dansvloer, waar lichamen zacht heen en weer bewogen.

Ze legde haar gezicht in de hals met de parfumgeur en liet toe dat een hand zachtjes haar heupen aanraakte. Ze werd meegenomen in de dominante ritmische bewegingen tegen haar lichaam. De onbekende stem rapte zachtjes in haar oor en de zware repeterende bas van Tupac’s “California” trilden in haar lichaam. Ze werd totaal verleid door de bewegingen en de handen om haar lijf. Ze streelden haar heupen, haar hoofd, haar haren. De bas ging door haar heen, zweepte haar verder op. Ze voelde hoe de onbekende mond zachtjes koelend tussen haar borsten blies. In ogenblik stopte de tijd, ze was niet meer op aarde.

Aan de bar dronken ze meer rode wijn, en uiteindelijk werd ze door de onbekende meegenomen, naar een huis vlak in de buurt. Het was een achtbaan van emoties waar ze zich op bevond. Hoge pieken die haar een onbeschrijflijk gevoel van extase gaven, gevolgd door de diepe run waarin ze zich heel even afvroeg waarmee ze bezig was, een one night stand, waar zou het toe leiden? Een onweerstaanbare kracht had haar lichaam en geest overgenomen. Het vooruitzicht om aangeraakt te worden, bemind te worden; ze wilde het.

‘SSSSHH,’ klonk het in de deuropening, kort erna gevolgd door een tong die haar mond hartstochtelijk zoende. Het was een film waarvan ze nooit gedacht had dat het haar zou overkomen. Misschien toch, liefde, een gezin met kinderen, een partner. Het bed was heerlijk zacht en het lichaam tegen haar was zacht en warm. In een wirwar van armen en benen viel ze in slaap.

‘EN JIJ BENT?’

Dekens werden weggetrokken. Ze schrok hevig, maar de glimlach op de kindermond, stelde haar gerust. Meteen kroop het kleintje in bed tegen haar aan, even was het onwennig, maar dat gevoel verdween snel.

‘Met mij krijg je ook de kids erbij he,’ zei Natasja.

Ze was niet van plan om verliefd te worden, maar het gebeurde haar. Hoewel ze niet een type was om voor een nacht met iemand mee te gaan, voelde dit vanaf het begin anders. Het was voorbestemd, het moest gebeuren, ze kon er met geen mogelijkheid aan ontkomen. Bedacht ze. Alles wat passeerde liet ze gebeuren, en gek genoeg was het vanaf het eerste moment een gevoel dat ze zolang graag wilde; thuiskomen. Ze draaide zich nog een keer om en streelde Natasja.

‘Of dump je me?’

Noa keek verschrikt op. ‘Sorry?’

‘Ik wil het gewoon weten. Gister was je behoorlijk bezig om me te verleiden en je hebt me in bed gekregen, dus ik wil even weten of

het je alleen om lust gaat en mij wilde versieren of misschien dat we iets kunnen opbouwen?’

De opmerking van Natasja verraste Noa volkomen. Ze was op slag klaar wakker en dacht hoe de avond gister verlopen was, het was Natasja die haar benaderd had en verleid, Noa was er niet op uit geweest. Ze twijfelde wat ze had gedaan dat Natasja zo stellig dingen omdraaide en voelde zich schuldig dat ze misschien dingen had gedaan die niet gepast waren en daarmee Natasja had gekrenkt.

‘Ik heb een wijntje op gister maar ik kan me niet herinneren dat ik iets raars heb gedaan naar je,’ zei Noa. ‘Als dat zo is, dan mijn excuses. Maar ik wil je heel erg graag leren kennen, wat mij betreft is het niet voor een keer geweest.’

Natasja glimlachte. Ze hoorde graag dat mensen excuses naar haar maakte. ‘Je hebt het weer goed gemaakt,’ zei ze. ‘Ik blijf nog even liggen, kan jij koffie voor me maken? Je vindt het vast wel beneden. En anders vraag je de kinderen maar waar dingen staan.’

Noa stond op. Ze wilde iets zeggen maar Natasja onderbrak. ‘Ssst,’ zei ze, ‘luister. Ik ben ‘s morgens niet op mijn best. Sorry daarvoor en dat weet je nu ook meteen. Ik heb je een hele leuke avond gister gegeven, dan kan er wel iets kleins als een bak koffie voor me maken tegenover staan?’

Noa had van het een op het andere moment een relatie, sloeg de eerste fase van buitengewone en alles bepalende verliefdheid over, het was er gewoon. Natasja was attent naar haar, verwendde haar in het bijzijn van andere mensen, sprak buitengewoon lovend over haar nieuwe liefde naar iedereen die het maar wilde horen.

Door de manier waarop ze aandacht kreeg, met elkaar leven en dingen delen, groeide het samenzijn uit als een vanzelfsprekendheid. Haar partner leek een lot uit de loterij, alles klopte, ze waren het over alles samen eens, en al hun interesses en gevoelens waren hetzelfde. Een relatie die er altijd leek geweest te zijn, en waar ze na

een tijdje niet meer buiten kon. Zij, de kinderen. Ze was moeder van de een op de andere dag. Ze was ook meteen huisvrouw. Huis schoonmaken, boodschappen halen, eten maken. Probleempjes oplossen, rekeningen betalen. Administratie op orde maken die al tijden had gelegen. Aandacht geven aan de kleding van de kinderen, die al lang was verwaarloosd. Ze kocht nieuwe kleren voor de kleintjes, stak ze in een nieuwe garderobe maar ook in een nieuw sportoutfit. Sporten was belangrijk voor de kinderen. Ze leerden er sociale vaardigheden van, maar ook in beweging zijn is erg belangrijk. Om de kleintjes thuis te vermaken kocht ze, ze kon hun verlangen niet weerstaan, allerlei spelcomputers.

Noa nam de relatie, zeker ook omdat er kinderen bij betrokken waren, heel serieus. Gek genoeg was Natasja als biologische moeder heel anders naar de kinderen, soms een beetje onzorgvuldig zelfs. Noa vulde een gat in de familie op.

Ze had respect voor het leed dat Natasja had geleden als alleenstaande moeder met een man die niet meer naar de kinderen om keek, geen alimentatie betaalde, er eigenlijk nooit voor haar was geweest. Natasja zei haar, dat ze er heel veel pijn van had, en om dat leed te verzachten deed Noa erg haar best in het gezin. Dat was niet eenvoudig, want ondanks alles wat Natasja had meegemaakt had ze een hoge standaard en stelde veel eisen. Natasja was niet snel tevreden en Noa moest haar best doen om haar geliefde te tonen hoe zeer ze het meende met hun relatie. Het was meerdere dagen per week dat ze –doodmoe- na alle klusjes in huis, boodschappen doen, eten maken, met kinderen zitten voor school, urenlang luisterde naar gemopper, frustratie en boosheid. Negatieve energie die ze telkens aanhoorde, en waarvoor ze probeerde oplossingen te vinden. Noa was een vrouw die wilde praten over dingen die niet goed liepen, zo hoort het te zijn in een relatie. Maar de problemen leken niet over een ding te gaan. Keer na keer waren het andere problemen; het ging over van alles, over dit en dat, en oplossingen waren zo niet te vinden. Noa probeerde te ontdekken welk mechanisme er schuil ging in haar gedrag dat Natasja telkens boos maakte. Vol verbazing

zag ze het gebeuren dat haar geliefde om niets, als ze thuis op de bank zaten, of aan tafel tijdens het eten, explodeerde in woede om dingen die ze niet begreep. Het waren te onbenullige zaken die ze “fout” had gedaan, en fles limonade kopen van een ander merk, de post niet op een bepaalde manier op een bepaalde plek op tafel gelegd. Alsof er een onbekende boosaardige kracht van buiten deze wereld naar binnen was gekropen. De woede aanvallen konden uren aaneen duren, en ze werd uitgescholden, en had werkelijk geen idee wat ze precies verkeerd deed. Het werd slechts rustig als ze haar excuus aanbood voor haar gedrag. Natasja werd rustig als Noa nadrukkelijk haar excuus aanbood voor haar gedrag die dag, dat ze het fout had gedaan, en beloofde het niet meer zo te doen.

Haar partner zocht grenzen op, en leek het heerlijk te vinden om in conflict te leven. Noa werd ermee geplaagd, om niet te schrikken en bang te zijn. Het leven was, zo vond haar partner, een speeltuin waar je je identiteit moest zoeken. Je ware aard, en daar was geen plaats voor watjes. In het ware leven bleven alleen de sterksten overeind. Survival of the fittest. Voor Natasja was Noa wel okay, als ze in het echte leven leerde om overeind te blijven en om geen zelfmedelij te hebben als ze niet tegen spanning kon. Een relatie kent spanningen en na ruzie kan je het altijd weer goed maken. Het is maar net hoe je het zelf ervaart, en ze werd voor de vraag gesteld of ze niet een zwak persoon was, als ze het zo zag. Ze kon daar geen antwoord opgeven. Ze was nooit iemand geweest die ruzie maakte of kritiek had op andere mensen. Dat zat niet in haar aard. En het opzoeken van conflicten kent ook een negatieve kant; een conflict kent verliezers. Ook als je een conflict hebt uitgesproken, is er altijd iemand die beschadigd is.

Noa was niet altijd onzeker geweest om een relatie aan te gaan. Het veranderde door een grote brand. Niemand hielp, behalve Noa. En het vuur had haar daarvoor gestraft. Het vuur had haar gezicht geraakt, en een menselijk lichaam verdraagt vuur niet. Jonge mannen, mogelijke partners, schrokken als ze haar recht in het gezicht aankeken. Ze vonden haar wel bijzonder, maar ook

excentriek. Niets om mee te pronken. Van oudere mannen kreeg ze veel aandacht. Bepaalde mannen weliswaar, die een verlegen of bescheiden vrouw zochten om vader over te spelen, of om over te heersen vanwege hun dominante persoonlijkheid.

Natasja speelde een verwarrend spel met Noa. Als er andere mensen in de buurt van Natasja waren, familie, vrienden, onbekenden, dan deed ze heel gewichtig over zichzelf. Ze was uitermate vriendelijk en attent naar anderen, en deed daarbij voor iedereen heel neerbuigend over haar Noa. Eerst dacht Noa dat een soort SM spel van Natasja was, om haar publiekelijk te krenken. Als ze uitgingen zocht Natasja steevast aandacht van mannen. Dat was niet heel moeilijk, twee vrouwen in een kort rokje waarvan er een overduidelijk met haar benen flirtte, op jacht naar complimentjes. Maar Natasja ging veel te ver. Ze pijnigde Noa zo met haar denigrerende opmerkingen over haar gedrag, haar familie en haar werk. Ze was heel geraffineerd, en deed dit in de grappige sfeer van het uitgaan, waar de mannen vochten om de aandacht van Natasja. Ze werd uitgelachen, en als ze dan maar weg ging, alleen naar huis, dan wist ze wat er achter haar rug gebeurde. Er werd flink gedronken, grapjes over Noa gemaakt, en Natasja was de heldin. Ze werd bewonderd en dat was wat ze nodig had. Als ze dan thuis kwam, en Noa lag in bed, dan duurde het vaak nog uren voordat ze bij haar kwam liggen. Zonder een woord te zeggen ging ze op het verst mogelijke eind van het bed van Noa af liggen, met haar rug naar haar toegekeerd. Als Noa haar probeerde aan te raken draaide ze ervan weg. Noa kreeg haar 'stilte behandeling', er werd dagenlang geen woord tegen haar gezegd, het was alsof ze niet op aarde bestond. Natasja deed al niet veel in het huishouden, maar tijdens de stiltebehandeling deed ze helemaal niets meer. Als ze van haar werk kwam pakte ze steevast de fles en schonk een limonadeglas wijn voor haarzelf in. Dan ging ze ergens zitten en checkte haar facebook, Linkedin, en grinnikte om de berichtjes die ze met anderen deelde. Zonder een woord te zeggen keek ze hooghartig eerst naar het eten dat voor haar op tafel werd opgediend. Dan stond ze op, pakte allerlei groenten en kruiden en bereidde aan

het aanrecht iets anders voorhaar zelf. Het eten dat Noa voor haar had gemaakt schoof ze weg en at een salade, of een cracker. Het neerbuigende gedrag verscheurde Noa van binnen maar ze kon er niets van zeggen. Emotionele pijn is moeilijk te beschrijven.

Het kon een week duren. Soms langer. Dat kwam omdat Natasja van anderen aandacht kreeg. Als ze dat op een gegeven moment niet meer had, of de anderen verveelden haar, kreeg Noa weer aandacht. Het gebeurde plots en ze draaide als een blad aan een boom om. ‘Okay, we doen weer normaal,’ zei ze dan. Alsof er niets gebeurd was.

‘Als jij de volgende keer dat we het gezellig hebben niet zo achterlijk doet en weggaat. Ik vraag me trouwens af of je begrijpt hoe je zelf doet. Heb je daar wel eens met iemand over gesproken?’

In het begin waren er veel momenten dat Noa er aan dacht om de relatie te stoppen. Ze wilde dat niet zomaar doen. Er waren hele diepe gevoelens om bij elkaar te blijven en om voor elkaar te zorgen. Maar de woede die Natasja in zich had, en die leidde tot een boosheid naar Noa waren moeilijk om mee te leven. Na de boosheid kwamen de stiltebehandelingen, die weken konden duren. Het bestaan van Noa werd in die weken volkomen ontkend. Het was het ergste dat Noa kon overkomen. Je werd ontkend te bestaan, je werd weg gezwegen, niet aangekeken. Het waren tijden waarin Noa nadacht over zichzelf, met name omdat –volgens Natasja- alles aan haar lag, alles was haar schuld, en Noa een vrouw was die er per definitie niet vanuit ging dat zij volmaakt was. Natuurlijk had ze haar fouten en onvolkomenheden. Ze was Natasja dankbaar dat ze haar hierop wees, en waardoor ze in staat was om aan zichzelf te werken.

Ze koos altijd om het maar zo te laten. Hoewel het haar heel veel pijn deed. En de vraag van binnen, hoelang ze het nog liet gebeuren dat ze zo zich liet vernederen, werd steeds luider. Maar die stem verstomde, als Natasja na een nacht ruzie ’s morgens gewoon weer

een kop thee voor haar op het nachtkastje neerzette, met een lach op haar gezicht.

2

‘Heb je Jappen gezien? Ik moet weten waar ze zijn.’

Max keek haar zuchtend aan. ‘Er zijn hier geen jappen. Al heel lang niet meer. Je bent 70 jaar ouder ma.’

‘O ja. Waarom ben je hier gekomen?’

‘Omdat Marianne rust en ruimte nodig had. Dat heb ik je nu al meerdere keren gezegd,’ zei hij geïrriteerd. Meteen had hij spijt van zijn opmerking.

‘Sorry. Ik snap het ook niet, waarom ze me weg wilde hebben en dat zegt. Toen ik zestien jaar was en het eigenlijk met een meisje uit wilde maken zei ik dat soort woorden ook als ik het niet direct wilde zeggen. In ieder geval wil Marianne me niet in haar energieveld hebben.’

‘Ja ja, kletspraat. Jonge mensen kletspraat. Geneuzel. En waarom denk je dat dat komt?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Ik wel,’ zei zijn moeder.

‘O ja?’

‘Het ligt aan jou. Jij accepteert nooit dat andere mensen anders zijn. Jij moet eens goed over jezelf nadenken en kijken wat je beter kan doen, om met andere mensen samen te leven. Andere mensen hoeven niet te doen wat jij wilt. Jij moet eens doen wat zij willen.’

Max wilde iets terug zeggen maar bleef stil. Hij wist dat een gesprek met haar nooit gelijkwaardig kon zijn. Zij was in de relatie Moeder-Kind nooit gegroeid en volwassen geworden, en behandelde hem nog steeds als 7 jaar oud. Dat was zo een beetje haar leeftijd ook, dacht Max. Het deed hem diep zeer dat hem, juist hem door zijn moeder nog wel werd verweten dat hij niet voor andere mensen kon op komen. Terwijl hij dat juist als zijn levenstaak zag. Juist dat, en hij werd er niet voor gewaardeerd.

‘Nee,’ zei hij stellig. ‘Ik accepteer niet dat je dat zegt. Ik ben uit respect voor Marianne weggaan omdat zij een tijd zonder mij wil

zijn. En dat is best gek, als je bedenkt dat ik net anderhalf jaar bij haar weg ben geweest.'

'In een oorlog,' zei Max.

'Ja, in een oorlog.'

'Wat denk je hoe dat voor haar is geweest?' zei ze.

'Wat bedoel je, dat ik op missie ging?'

'Ja. Dat was een hel voor haar.'

Max keek haar verbaasd aan. 'Wat zeg je nu? En wat denk je hoe het voor mij was? Ik was daar, zij niet. En nu heeft zij het ergst geleden? Wat is dit nu weer? Wat voor een beeld heb je werkelijk voor mensen die zich inzetten voor vrede en veiligheid?'

'Heb je daar Jappen gezien?'

'Nee. Pff. Ik vraag me af hoe lang je dat blijft vragen.'

Max keek naar zijn moeder. De stilte van zwijgende woorden pijnigde hem, en het hield niet op. Hij moest het doorbreken.

'Sommige vragen hebben geen antwoord,' zei ze eindelijk.

Max knikte zacht met zijn hoofd. Hij kon niet zeggen wat hem het meest pijn deed. Dat ze deed alsof hij niet bestond terwijl hij naast haar zat, of haar manier van antwoordden.

Ze keek hem niet aan als hij met haar sprak, en als hij haar iets vroeg, leek het net alsof ze het niet had gehoord. Hij vroeg zich telkens af of hij de vraag nog een keer moest stellen, of gewoon moest wachten. Wat ze zei was ook vaak niet het antwoord waarop hij wachtte. Die woorden... Ze sprak ze telkens als ze er niet meer uitkwam, en ooit had hij zich afgevraagd hoe het mogelijk was dat een mens zo wijs kon zijn om dat te weten. Maar dat was heel lang geleden. Dat was een tijd toen hij haar nog eerbiedig aankeek. Nu wist hij niet welke gevoelens hij voor haar had, en wat ze voor hem had betekend in zijn leven. Hij was opzoek naar antwoorden, omdat hij van die dromen had, nachtmerries eigenlijk, waarin hij weer een kind van zeven was. Hij liep aan haar hand door de stad en zij hem knuffelde en een cadeautje kocht voor hem, omdat hij daarom vroeg, maar eigenlijk was er geen geld voor. In die dromen gebeurden dezelfde dingen die hij nu met zijn kinderen deed, en waardoor hij de diepe liefde voelde van een ouder voor zijn kind. Dromen die hem verwarden, want hij herinnerde ineens weer hoe lief ze dus

eigenlijk was, iets dat hij kennelijk helemaal vergeten was, terwijl hij alleen maar over haar sprak in razernij en focuste op bemoeizucht, domheid en onwetendheid. Wat was echt, en welke beelden waren door hem vertekend, vervormd... Was ze nu goed of slecht, en als ze goed was dan moest hij slecht zijn... Maar misschien lag het aan de tijdgeest, die de wereld had veranderd van een begripbaar en overzichtelijk geheel in een materie waarvan hij het begin of eind niet meer zag, en waarbij alle kennis die hij had opgebouwd niet meer paste, de dingen die de mensen vroeger deden waren weggewist en waarbij hij doelloos en uitzichtloos rondliep. Net als al die anderen.

Hij had dromen. Het was een manier om te ontsnappen aan de emotionele pijn die hij had. Sommige schreef hij op.

Ik loop in een land hier ver vandaan. Er zijn weidse velden van groen, geel en blauw, en een paarse rivier. Hier en daar is een bos. Er schijnt een gouden zon, maar ook een maan. Wuivend riet streelt mijn lichaam terwijl ik rondjes draai; de toppen maai ik weg met mijn handen. In het hoge gras erachter zie ik liggend de wolken in de ijle lucht boven. Jij bent daar ook. Plots. Je vraagt me hoe het gaat. Ik kan niets zeggen; je heb mijn stem weggenomen. Hoezo ben IK veranderd, ben IK degene niet meer die je kent? Jij was het toch die de last op je nam van ambitie en verwachting? Hebben al die jaren niet de voldoening gegeven die je zocht en ben je nu moe en teleurgesteld? Jij, jij zei dat je geen vluchteling bent, omdat je niet wegvlucht. Het is de wind, die je net als een blad aan een boom optilt en meevoert. Weg van de plek waar je eigenlijk wil blijven. Nu ben je teruggekomen. Ik herinner het me weer, al die nachten dat ik naar je keek en me afvroeg wat er allemaal in je omging. Al die nachten, dat ik me ook bedacht dat ik je niet wilde. Ik heb het je zo vaak gezegd, met vele woorden, want je begreep het nooit. Je eeuwige geklaag en gemopper. Altijd je commentaar op dingen en van alles wat, je betweterigheid, je